വിഭവസംസ്കാരവും ഉപകരണചരിത്രവും

ഡോ. രൺജിത്ത് സി.കെ.,
അസി.പ്രൊഫ: സ്കൂൾ ഓഫ് ഡിസ്റ്റൻസ് എഡ്യൂക്കേഷൻ, കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല

ജീവൻ നിലനിർത്താനാവശ്യമായ വിഭവങ്ങൾ പ്രകൃതിയിൽനിന്നും സ്വായത്തമാക്കുക എന്നത് മനുഷ്യനുൾപ്പെടെ ഓരോ ജീവിയുടേയും നൈസർഗ്ഗികപ്രവൃത്തിയാണ്. വികാസത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തഘട്ടത്തിൽ വിഭവങ്ങൾ പെറുക്കിയും പിന്നീട് കാർഷികവൃത്തിയിലേർപ്പെട്ടും മനുഷ്യർ അതിജീവനമാർഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. സാഹചര്യങ്ങളുടെ ആനുകൂല്യത്തെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ആഹരിക്കാനാവശ്യമായവ നേടിയെടുക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായാണ് ചരിത്രത്തിൽ വിവിധ ഉപകരണങ്ങൾ ഉടലെടുത്തത്. വിഭവസമ്പാദനപ്രക്രിയയെ ലഘൂകരിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തെ പ്രധാനമായും രണ്ടായി വിഭജിക്കാവുന്നതാണ്. അതിൽ പ്രഥമമായുള്ളത് പെറുക്കലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഉപകരണങ്ങളാണ്. അത് മനുഷ്യചരിത്രത്തിന്റെ ആരംഭഘട്ടം മുതൽ തുടങ്ങുന്നു. കൃഷിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം നവീനശിലായുഗത്തോടെ തുടങ്ങുകയും വികസിക്കുകയും ചെയ്തു. ഫ്രഡറിക്ക് ഏംഗൽസ് അന്നചരിത്രത്തിന്റെ വികാസഘട്ടത്തെ സ്വായത്തമാക്കലിന്റെ ഘട്ടം, ഉല്പാദനത്തിന്റെ ഘട്ടം എന്നിങ്ങനെ വേർതിരിക്കുന്നത് ഇതുമായി ചേർത്ത് വായിക്കാവുന്നതാണ്.

പെറുക്കൽ

ആഹരിക്കുന്നതിനായി പ്രകൃതിയിൽനിന്നും വിഭവങ്ങൾ സ്വായത്തമാക്കുന്നതിനെ പെറുക്കൽ എന്നുപറയുന്നു. പ്രകൃതിയിൽ നിന്നും യോഗ്യമായ വിഭവങ്ങൾ കണ്ടെടുത്ത് ആഹരിക്കുന്നതിനെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ചരിത്ര-നരവംശശാസ്ത്രരചനകളിൽ ഗാതറിങ് (Gathering) എന്ന പദമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇതിന് 'ശേഖരിക്കൽ', 'സംഭരിക്കൽ', 'പെറുക്കിയെടുക്കുക', 'സമാഹരിക്കുക' എന്നെല്ലാമാണ് അർത്ഥം. ജീവനുള്ളവയെ പെറുക്കുന്ന ക്രിയയാണ് വേട്ട (Hunting). ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിലും സമ്പൂർണമായ പെറുക്കലിലൂടെ ജീവിക്കുന്ന വിഭിന്നസമൂഹങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലുണ്ട്. കൃഷിക്ക് മുന്നോടിയായി മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന്റെ പ്രഥമോപാധിയെന്ന നിലയിൽ രൂപപ്പെട്ട് വർത്തമാനകാലംവരേയും നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ചരിത്രവും പരിണാമവും പെറുക്കലിനുണ്ട്. നവീനശിലായുഗാനന്തരമുള്ള കാലത്തെ മാറ്റിനിർത്തിയാൽ ഇരുപതുലക്ഷം വർഷത്തോളം നീണ്ട ചരിത്രമാണ് പെറുക്കലിന്റേത് എന്ന് റിച്ചാർഡ് ബി. ലീ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. സ്വത്തിന്റെ

മുതലാളിത്തപൂർവ്വരൂപങ്ങളിലെ ഒന്നാംഘട്ടമായാണ് മാർക്സും ഏംഗൽസും പെറുക്കൽസംസ്കാരത്തെ കാണുന്നത്. കൂട്ടായ്മയിലധിഷ്ഠിതമായ പ്രവൃത്തിയാണ് പെറുക്കൽ. സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും കുട്ടികളുമെല്ലാം പെറുക്കലിൽ ഭാഗഭാക്കായിരുന്നു. പെറുക്കലിന്റെ ആരംഭഘട്ടത്തെക്കുറിച്ച് ഊഹങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ സാധ്യതയുള്ളൂ. പഴം, കായ, വിത്ത്, ധാന്യം, വേര്, കിഴങ്ങ്, ചെറുപ്രാണികൾ എന്നിവയോടൊപ്പം ചെറുതരം പക്ഷികളേയും മൃഗങ്ങളേയും മീനുകളേയും അവർ തങ്ങളുടെ പ്രകൃതിയിൽനിന്നും പെറുക്കിയെടുത്തു.

വേട്ട

സസ്യവിഭവങ്ങളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി അന്നരൂപമെന്നനിലയിൽ മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയിലെ മറ്റ് ജീവജാലങ്ങളേയും പെറുക്കിയിരുന്നു. പക്ഷിമൃഗാദികളെ വേട്ടയാടിയ പ്രാചീനമധ്യശിലായുഗജീവിതത്തിന്റെ സ്വാധീനം വർത്തമാനസാഹചര്യങ്ങളിലും നമ്മെ വിട്ടുപോയിട്ടില്ലെന്ന് തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്. കായ്കനികളുടെ അപര്യാപ്തതയിൽ നിന്നാവാം വേട്ട സർവ്വസാധാരണമായത്. കേരളചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് താഴെ, നായർ ഉൾപ്പെടെ മുഴുവൻ ജനതയും തങ്ങളുടെ പരിസ്ഥിതിയിൽ വേട്ടയുടെ സാധ്യതകൾ പരീക്ഷിച്ചവരാണ്. സംസ്കാരത്തിലെ ഈയൊരു വശത്തെക്കുടി ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുള്ള ആഖ്യാനമാണ് കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രമായി ഉയർന്നുവരേണ്ടത്.

ധൈഷണികമായ വികാസത്തിനൊത്ത് അമ്പും-വില്ലും, കുന്തം, ബൂമറാങ്, തോക്ക് മുതലായ ദൂരവേധിയായ ഉപകരണങ്ങളും ഒട്ടനവധി കെണികളും മനുഷ്യന് വേട്ടയ്ക്ക് സഹായകമായി. ഇരതേടലിന്റെ ആദിമസാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്നുതുടങ്ങി ഇന്നും സമൂഹഗാത്രത്തിലെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങൾ പിന്തുടരുന്ന ജീവിതമാർഗമാണ് വേട്ട. കേരളത്തിലെ ഗിരിവർഗക്കാരിൽ മിക്കവരും ഇന്നും വേട്ട നിത്യജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കിയവരാണ് എന്ന് ഡോ.എ. അയ്യപ്പൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. നിലമ്പൂർ ഭാഗത്തെ അരണാടൻമാർ, മലമ്പണ്ടാരങ്ങൾ, ഊരാളികൾ, മന്നാന്മാർ, കാണിക്കാർ എന്നിവരെല്ലാം വേട്ട നിത്യജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കിയവരാണ്.

കൃഷിയും ഉല്പാദനപ്രക്രിയയും

പെറുക്കലിന്റെ കാലത്തുനിന്നും വിഭിന്നമായ ജീവിതരീതിയാണ് കൃഷിയുടെ ആരംഭത്തോടെ രൂപപ്പെടുന്നത്. അദ്ധ്വാനമെന്ന പ്രക്രിയ ഇക്കാലത്ത് കുറേക്കുടി ആസൂത്രിതമായി. വേട്ടയിൽ അദ്ധ്വാനം ആവശ്യമായിരുന്നെങ്കിലും അത് ബോധപൂർവ്വമല്ലാത്തതും, തീർത്തും സ്വാഭാവികവുമായ ഒന്നായിരുന്നു. അന്ന് അദ്ധ്വാനവും അതിന്റെ പ്രതിഫലവുമെല്ലാം ഉടനടി അനുഭവിക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ കൃഷിയുടെ ആരംഭത്തോടെ അദ്ധ്വാനം നിശ്ചിതകാലത്തേക്ക് നീട്ടിവെക്കപ്പെട്ടു. അദ്ധ്വാനം ചിലപ്പോൾ കഠിനവും മടുപ്പുളവാക്കുന്നതുമായേക്കാം. എന്നിരുന്നാലും മനുഷ്യന്റെ ഭക്ഷണാവശ്യങ്ങളെ ഒരു പരിധിവരെ സുരക്ഷിതമാക്കാൻ കൃഷി സഹായിച്ചു.

കാർഷികവൃത്തിയിലെ അടിസ്ഥാനഘടകം കായികാദ്ധ്വാനമായിരുന്നു. 'അദ്ധ്വാനപ്രക്രിയയിൽ മനുഷ്യൻ സ്വയം ജനിച്ചു'—എന്നാണ് പ്രകൃതിയുടെ വൈരുദ്ധ്യാത്മകതയിൽ ഏംഗൽസ് പറയുന്നത്. പെറുക്കലിനും വേട്ടയാടാനുമായി മുൻകാലങ്ങളിലും അദ്ധ്വാനിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും തികച്ചും വ്യതിരിക്തമായ രീതിശാസ്ത്രമായിരുന്ന കൃഷിയുടെ ആരംഭത്തോടെ പരിശീലിച്ച അദ്ധ്വാനം. അതിൽ മണ്ണൊരുക്കം മുതൽ വിളവെടുപ്പുവരെ വിവിധഘട്ടം പിന്നിടുന്ന തുടർച്ച നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. മണ്ണൊരുക്കൽ, വിത, ജലസേചനം, വളമിടീൽ, കളപറിക്കൽ, കൊയ്ത്ത്, മെതി, വിത്തുസംരക്ഷണം എന്നിങ്ങനെ വ്യത്യസ്ത

തൊഴിലുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഒട്ടനവധി അദ്ധ്വാനമേഖലകൾ കൃഷിയുടെ ഭാഗമായി രൂപപ്പെട്ടു. ഇവിടെയെല്ലാം തനതായ നിരവധി ഉപകരണങ്ങളും അനിവാര്യമായി.

വിഭവസമ്പാദനത്തിലെ അദ്ധ്വാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് രൂപപ്പെട്ട വിവിധ ഉപകരണങ്ങളെയാണ് ഇനി നിരീക്ഷിക്കുന്നത്. മേല്പറഞ്ഞപോലെ പെറുക്കലിന്റേയും കൃഷിയുടേയും വ്യത്യസ്തഘട്ടങ്ങളെ വേർതിരിച്ച് ഉപകരണങ്ങളെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കും. കാലഗണനാപ്രകാരം ചരിത്രത്തിൽ ആദ്യം സംഭവിച്ചത് പെറുക്കൽ ആയതിനാൽ പ്രസ്തുതമേഖലയിലെ ഉപകരണങ്ങളെയാണ് പ്രഥമമായി പരിശോധിക്കുന്നത്.

പെറുക്കൽ ഉപകരണങ്ങൾ

മനുഷ്യചരിത്രത്തിലെ ആദ്യകാല ഉപകരണങ്ങളെല്ലാംതന്നെ പെറുക്കലുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയായിരുന്നു. ശിലായുധങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാണ് ഇത്തരം ഉപകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയത്. അണ്ഡാകൃതിയിലുള്ള കല്ലുകൾ ഒരുവശം കൂർപ്പിച്ചെടുത്തതാണ് ഇത്തരം ശിലായുധങ്ങൾ. കല്ലുകൊണ്ടുള്ള വിവിധ ആയുധങ്ങൾ തുടർന്നും രൂപംകൊണ്ടിരിക്കാം. കല്ലുകൾ നേർത്ത പാളികളായി അടർത്തിയെടുത്ത് ലഘുവായ ആവശ്യങ്ങൾ നിവർത്തിച്ചിരിക്കണം. ചരിത്രത്തിന്റെ ആരംഭകാലം മുതൽ നിലനില്പിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്ന നിലയിൽ, മേല്പറഞ്ഞവിധം ഉപകരണങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ, പെറുക്കലിനെ കേരളീയർ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കിയിരുന്നു. 'മരംകൊണ്ടോ, മുളകൊണ്ടോ ഉണ്ടാക്കിയ പാരക്കോലാണ് കേരളീയഭക്ഷ്യസമ്പാദനഗോത്രങ്ങളുടെ പ്രധാന ഉപകരണമെന്ന് ഗോത്രപഠനങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു.' മണ്ണിനടിയിൽ വളരുന്ന നൂറോളം കിഴങ്ങുകൾ ഇന്നും കേരളീയർ ആഹരിക്കുന്നുണ്ട്.

ജീവനുള്ളവയെ വേട്ടയാടാൻ ആരംഭിച്ചത് എന്നുമുതലാണെന്ന് കൃത്യമായി പറയുക സാധ്യമല്ല. തെളിവുകളുടെ അഭാവമാണ് ഈ മേഖലയിൽ ചരിത്രകൃതികളുടെ പരിമിതി. വേട്ട ആരംഭിക്കുന്നതിന് മുമ്പേ മനുഷ്യൻ മാംസം ആഹരിച്ചിരിക്കാം. കാട്ടുതീയിലും മറ്റ് പ്രകൃതിക്ഷോഭങ്ങളിലും ചത്തൊടുങ്ങിയ ജീവികളുടെ മാംസം കഴിച്ചുതുടങ്ങിയ മനുഷ്യൻ പിൽക്കാലത്ത് വലുതും ചെറുതുമായ ജീവികളെ പിടിക്കൂടുന്നതിനായി കെണികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തു എന്നുകരുതുകയാവും ശരി. തന്നേക്കാൾ വേഗതയേറിയതും സവിശേഷമായ

നകം

തേക്കുകട്ട

കൊത്ത്

ചലനസ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളതുമായ ജന്തുക്കൾക്കു മുന്നിൽ നിസ്സാരനാവുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ അതിജീവനതന്ത്രം എന്നനിലയിലാണ് കെണികൾ രൂപംകൊള്ളുന്നത്. പലപ്പോഴും മനുഷ്യന്റെ അസാന്നിധ്യത്തിലും ഇരയെ കീഴടക്കുന്നവിധത്തിൽ മികച്ച ഉപകരണങ്ങളായി കെണികൾ മാറി. കീഴടക്കപ്പെട്ട ജീവികളെ ആഹാരമാക്കി മാറ്റുന്നതിനായി നിസ്സാരമായ പ്രവൃത്തികളേ പിന്നീട് ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

കല്ല്, കയർ, ചൂരൽ, മുള, വടി എന്നിവയെല്ലാം കെണികൾ ഉണ്ടാക്കാനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. കേരളത്തിലെ ആദിവാസികൾക്കിടയിൽ പൊതുവായി ഉപയോഗിക്കുന്ന മെളഞ്ഞിക്കോൽ, കത്താരി എന്നിവയെല്ലാം ഇതിനുദാഹരണമാണ്. മെളഞ്ഞിക്കോൽ പക്ഷികളെ പിടിക്കുടാനാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. കത്താരി കുറുമ്പവിഭാഗത്തിനിടയിൽ എലിയെ പിടിക്കാനുള്ള കെണിയാണ്. മാവിലർക്കിടയിലും വിവിധയിനം കെണികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷികളെ പിടിക്കുടുന്നതിനുള്ള കെണിയാണ് കൊത്തുകെണി, വീസ് എന്നിവ. കാട്ടുപന്നി, കാട്ടാട്, മലമാൻ എന്നിവയെ പിടിക്കുടുന്നതിനുള്ള ചവിട്ടുകെണി, പന്നി, മലമാൻ എന്നിവയെ പിടിക്കുടാനുള്ള അടിച്ചിൽ എന്നിവയായിരുന്നു മാവിലർക്കിടയിലെ പ്രധാന കെണികൾ. ഭാരമേറിയ കമ്പുകളോടു കൂടിയ കല്ലുകൾ മൃഗങ്ങളുടെ മേൽ പതിപ്പിച്ച് ഇര പിടിക്കുന്ന രീതിയാണ് കുറിച്യരുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന അടിച്ചിൽ. പന്നി, കുരങ്ങൻ, ഉടുമ്പ്, പുള്ള്, കാട്ടുകോഴി എന്നിവയെ ഇങ്ങനെ പിടിക്കുകപതിവായിരുന്നു.

ഇര കൃത്യമായി കെണിക്കുള്ളിലേക്ക് എത്തിച്ചേരുന്ന വിധത്തിൽ കെണിയുടെ ഇരുവശവും കാട്ടുചെടികൾകൊണ്ടുംമറ്റും മറച്ചുവെക്കാനും വേട്ടയിലേർപ്പെടുന്നവർ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അമ്പും വില്ലും ഉപയോഗിച്ച് ജീവികളെ പിടിക്കുക എന്നതായിരുന്ന മറ്റൊരുരീതി. നിലമ്പൂരിന്റെ പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള അരനാടന്മാർ അഥവാ ഏർനാടന്മാർ അടുത്തകാലം വരേയും കുരങ്ങുകളെ കൊല്ലാൻ അമ്പും വില്ലും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. വ്യത്യസ്ത തരത്തിലുള്ള അമ്പുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. മൊട്ടമ്പ്, കത്തിയമ്പ് എന്നിങ്ങനെ രണ്ട് തരത്തിലുള്ള അമ്പുകൾ കുറിച്യർക്കിടയിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്നു. കാണിക്കാർക്കിടയിൽ കൊത്തുകാട്ടിലേക്ക് കയറിവരുന്ന മൃഗങ്ങളെ തടയാൻ വിവിധ ഉപകരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ് ഒറ്റക്കൊട്ടാൻ, പുലിയമറി, കൊട്ടുമുള എന്നിവ. കാറ്റിനൊത്ത് താനേ മുഴങ്ങുന്നതാണ് കൊട്ടുമുള. വായ്ഭാഗം മൂടിക്കെട്ടിയ മൺകലത്തിന്റെ അടിവശത്ത് ദ്വാരമുണ്ടാക്കി അതിൽ ദർപ്പയോല വലിച്ചുകെട്ടി ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്നതാണ് പുലിയമറി. പന്നി, മുള്ളൻ എന്നിവക്കെതിരെ പുലിയമറി ഉപയോഗിക്കുന്നത് പതിവാണ്. 'പെരിപ്പുകളിച്ചും' മൃഗങ്ങളെ പിടിക്കും. കേഴ, മ്ലാവ്, പന്നി എന്നിവയെ പിടിക്കാൻ ഡാല് ഉപയോഗിക്കും. എലിയെ പിടിക്കാൻ മുളയിൽ നിർമിച്ച കൊട്ടങ്ക ഉപയോഗിക്കുന്നു. വലിയ മൃഗങ്ങളെ പിടിക്കാൻ കൊമ്പുവിയപ്പൂട്ട് എന്ന കെണി നിർമിച്ച് കാട്ടിൽവെക്കുന്ന രീതിയായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. കാണിക്കാരുടെ പ്രധാന ആയുധം മുണ്ടങ്കത്തിയും (വെട്ടുകത്തി) വില്ലുമാണ്. ചൂണ്ടുവില്ല് (കവണ), എയ്വില്ല്, തെറിവില്ല് (തോക്ക് പോലെ അമ്പ് വിടാവുന്നവ) എന്നിങ്ങനെ മൂന്നിനം വില്ലുകളായിരുന്നു പ്രധാനമായും ഉണ്ടായിരുന്നത്.

മീൻപിടുത്തോപകരണങ്ങൾ

പെരുക്കലിന്റെ ഉപവിഭാഗമായ വേട്ടയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രധാനരീതിയാണ് മീൻപിടുത്തം. കേരളത്തിലെ ജലമേഖലയിലെ പ്രധാന വിഭവസമ്പാദനോപാധിയുമാണത്. കേരളത്തിലെ മനുഷ്യചരിത്രത്തിന്റെ ആരംഭകാലംമുതൽ മീൻ തദ്ദേശീയരുടെ ആഹാരത്തിലെ പ്രധാനഭാഗമായിരുന്നു. സംഘകാലംമുതൽ ലഭ്യമായ തെളിവുകൾ ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ

മീൻപിടുത്തത്തെക്കുറിച്ച് അറിവു നല്കുന്നുണ്ട്. ജലാശയങ്ങളിൽ മീൻ പിടിക്കുന്നതിനായി വിവിധ ഉപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. പ്രസ്തുത ഉപകരണങ്ങളുടെയെല്ലാം പ്രയോഗത്തിന് കൃത്യമായ വൈദഗ്ധ്യവും ആവശ്യമായിരുന്നു. ജലവിഭവശേഖരണത്തിനായി പ്രാചീനകാലംമുതൽ പ്രയോഗിച്ചുപോന്ന തനതുരീതികളാണ് ചുവടെ പരിശോധിക്കുന്നത്.

മൂർച്ചയുള്ള ഇരുമ്പിന്റെ ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് മീനിനെ വെട്ടിപ്പിടിക്കുന്ന രീതി ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. ജലാശയങ്ങളിൽ വെള്ളം കുറയുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലാണ് ഇത് കൂടുതലായി ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അമ്പും വില്ലും പോലുള്ള തെറ്റാൽ ഉപയോഗിച്ചും മീൻ പിടിച്ചിരുന്നു. തെറ്റാലിലെ കൂർത്ത അറ്റമുള്ള അമ്പിന്റെ പിൻഭാഗത്ത് ഘടപ്പിച്ച ചരട് വില്ലുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കും. വെള്ളത്തിൽ കാണുന്ന മീനിനെ കരയിൽ നിന്നും അമ്പെയ്ത് കൊരുക്കാനും പിന്നീട് വില്ലിൽ ബന്ധിച്ച ചരടിൽ പിടിച്ച് അമ്പിൽ കോർത്തിരിക്കുന്ന മീനിനെ വലിച്ചെടുക്കാനും സാധിക്കുന്നു. കോലും വലയും ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതിയാണ് അടുത്തത്. പുഴയോരത്ത് നാട്ടിയ കുറ്റിമേൽ വലയുടെ ഒരുഭാഗം കെട്ടിയ ശേഷം മറ്റേയറ്റം പിടിച്ച് വെള്ളത്തിൽ കുറ്റിക്ക് ചുറ്റും കറക്കുന്നു. മീൻ വലക്കുള്ളിൽ കയറി എന്നുറപ്പാകുമ്പോൾ വലയുയർത്തുന്നു. ഉരൽപോലെ മുളമ്പാളികൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒറ്റാൽ മീൻ പിടിക്കാനായി ഇന്നും ഉപയോഗിക്കുക പതിവാണ്. ഒഴുക്കുള്ള വെള്ളത്തിൽ ഇത് കമിഴ്ത്തിവെക്കുന്നു. വെള്ളത്തിലൂടെ നീന്തിവരുന്ന മീനുകൾ ഇതിൽപ്പെട്ടാൽ പിന്നീട വയ്ത്ത് പുറത്തുപോകാൻ സാധിക്കില്ല.

കേരളത്തിലെ ആദിവാസികളിൽ പ്രധാനികളായ വിഷവർ മീൻപിടിക്കാനായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ആയുധമാണ് മുപ്പല്ലി. പത്തടി നീളമുള്ള കമ്പിന്റെ അറ്റത്ത് ഉറപ്പിച്ച മൂന്ന് മുനകളുള്ള ആയുധമാണിത്. കരയിൽ നിന്ന് മുപ്പല്ലികൊണ്ട് എറിഞ്ഞാണ് മീൻ പിടിക്കുക. കേരളത്തിലെ ഗോത്രവിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിൽ മീൻ പിടിക്കാനായി നെയ്തെടുക്കുന്ന കൂടുകൾക്ക് കുടുമ്പ്, കുടാമ്പെ എന്നെല്ലാം പേരുണ്ടായിരുന്നു. ഒഴുക്കുള്ള ചെറിയ ജലാശയങ്ങളിലായിരുന്നു കുടുമ്പ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ഇതിന്റെ തുറന്ന വലിയ വായ്ഭാഗം ഒഴുക്കിനഭിമുഖമായി വെക്കുകയാണ് പതിവ്. മുള ചീകിമിനുക്കിയെടുത്ത് നേരിയ ചീളുകളാക്കിയശേഷം നാരുപയോഗിച്ചാണ് ഇതുണ്ടാക്കുന്നത്. വയനാട്ടിലെ അടിയാൻമാർ ചുവടിഗെ എന്ന മരത്തിന്റെ നാരുപയോഗിച്ചാണ് കുടാമ്പെ മെടയുന്നത്. ആയത്തെങ്ങിന്റെ ഈർക്കിലുപയോഗിച്ചും ചൂരലുപയോഗിച്ചും കുടാമ്പെ ഉണ്ടാക്കാം.

മീൻപിടുത്തത്തിന് മാവിലർ ഉപയോഗിച്ച പ്രധാനപ്പെട്ട കെണിയായിരുന്നു കുത്തുട്. അനേകം മുളഞ്ചീളു കൊണ്ട് വട്ടത്തിൽ മെടഞ്ഞുണ്ടാക്കുന്ന ഉപകരണമാണിത്. ഇതിന്റെ അടിഭാഗം വ്യാസം കൂടിയതും മുകൾഭാഗം വ്യാസം കുറഞ്ഞതുമാണ്. കൂടുതൽ മീനുള്ള സ്ഥലത്ത് ഇത് പെട്ടെന്ന് കുത്തിനിർത്തി ഉള്ളിൽക്കുടുങ്ങിയ മീനിനെ മുകളിലൂടെ കയ്യിട്ട് പിടിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. മുളകൊണ്ടുള്ള തെറ്റാലി ആദിവാസിവിഭാഗക്കാർക്കിടയിൽ ഏറെ പ്രചാരമുള്ള ഉപകരണമാണ്. മുള ചീന്തിയെടുത്ത് പുകയത്തുവെച്ച് വാട്ടിയെടുത്ത ശേഷമാണ് അതിൽ വില്ലുകയർ കെട്ടുന്നത്. രണ്ടിഴ കയർ ഉണ്ടാവും. ഇതിൽ ചുവടിഗെ മരത്തിന്റെ നാര് ഉപയോഗിച്ച് പട്ട ഉണ്ടാക്കുന്നു. പുറമണ്ണ് ഗോളാകൃതിയിൽ ഉരുട്ടിയെടുത്താണ് തെറ്റാലിയിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നത്.

ചൂണ്ടയിടൽ മീൻപിടുത്തത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രചാരമുള്ള മറ്റൊരു രീതിയായിരുന്നു. നീണ്ട കയറിന്റെ അറ്റത്ത് ഇരുമ്പിന്റെ കൊളുത്ത് ഘടിപ്പിച്ച് അതിൽ ഇര കോർത്തായിരുന്നു മീൻ പിടിച്ചിരുന്നത്. മണ്ണിര, ചെമ്മീൻ എന്നിവയെയാണ് ചെറിയ ചൂണ്ടയിൽ കോർക്കുക. ഒറള്, കണവ തുടങ്ങിയവയുടെ മാംസം കോർത്ത് മീൻ പിടിക്കുന്നതിനെ മട്ട് എന്ന് പറയുന്നു. ഒന്നുമുതൽ നൂറുവരെ നമ്പറുള്ള ചൂണ്ട ലഭ്യമാണ്. ഇതിൽ ഏറ്റവും വലിയ ചൂണ്ട

ഒന്നാം നമ്പർ ചൂണ്ടയാണ്. ഇത് ഏകദേശം ഒരടി നീളമുള്ളതാണ്. വലിയ മീനുകളായ ചൂര, സ്രാവ്, കടൽപ്പന്നി എന്നിവയെ പിടിക്കാൻ ഒന്നാംനമ്പർ ചൂണ്ടയാണ് ഉപയോഗിക്കുക. ഏറ്റവും ചെറിയ നൂറാംനമ്പർ ചൂണ്ട കളിമീൻ, നത്തോലി എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചെറിയ മീനുകൾക്കുള്ളതാണ്. ഇര കോർക്കാതെ മീൻ പിടിക്കുന്ന രീതിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആച്ചൽ അഥവാ നീട്ടുവളപ്പ് എന്നാണിതിന് പറയുന്നത്. ഇരയ്ക്ക് പകരം നിറമുള്ള തുണി കോർക്കുന്ന രീതിയാണിത്. നിറം കണ്ട് ആകർഷിക്കപ്പെടുന്ന മീൻ ചൂണ്ടയിൽക്കുടുങ്ങുന്നു.

മീൻപിടിക്കുന്നതിനായിട്ടുള്ള ഇന്നത്തെ പ്രധാന ഉപകരണം വലയാണ്. മുൻകാലങ്ങളിൽ പഞ്ഞി, ചണനൂൽ എന്നിവകൊണ്ടുള്ള വലകളായിരുന്നു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ഇന്ന് നല്ല ഉറപ്പുള്ള പ്ലാസ്റ്റിക് വലകളാണ് പ്രയോഗത്തിലുള്ളത്. പൊങ്ങുതടികൾ ഘടിപ്പിച്ച വലകൾ ഇന്നും കാണാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. പരവ, വാള, അയില, കൊഞ്ച് തുടങ്ങി എല്ലാ മീനും നൂൽവലയിൽ പെടും. പഞ്ഞിനൂൽ ഉപയോഗിച്ച് തിരുമ്മി ഇഴചേർത്ത് നെയ്തുണ്ടാക്കുന്ന വലയാണ് നൂൽവല. തെളിവല, അടകംവല എന്നിങ്ങനെ രണ്ടിനം നൂൽവലകളുണ്ടായിരുന്നു. തെളിവല വലുതും അടകംവല ചെറുതുമായിരുന്നു. വീശുവല, കോരുവല, കുറ്റിവല (ഊന്നുവല), അരുവല, ആറ്റുവല, ചാളവല, കച്ചവല, കമ്പവല, ചണവല, പരുട്ടവല, വട്ടുവല എന്നിങ്ങനെ പിന്നെയും നിരവധി വലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. കായലിൽ നിന്നും മീൻ പിടിക്കുന്നതിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന ആറ്റുവല, മത്തി പിടിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്ന ചാളവല, നത്തോലി പിടിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന കച്ചവല, കരയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് തീരങ്ങളിൽ മീൻപിടിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന കമ്പവല, നെയ്മീൻ പോലെ വലിയ മീൻ പിടിക്കാനുള്ള ചണവല, വലിയ മീനുകൾ പിടിക്കുന്നതിനായുള്ള പരുട്ടവല, ഏറ്റവും വലിയ കണ്ണികളുള്ളതും സ്രാവ്, ചൂര, നെയ്മീൻ, വാള, വങ്കട തുടങ്ങിയ മീനുകൾ പിടിക്കുന്നതിന് ഉപയോഗിക്കുന്നതുമായ വട്ടുവല, തണ്ടാടിവല എന്നും അറിയപ്പെടുന്ന കോരുവല, കൊഞ്ചിനെ പിടിക്കാനുള്ള ഡിസ്കോവല, റോളുവല, അരമ്പർവല, പാച്ചുവല എന്നിങ്ങനെ വിവിധയിനം വലകൾ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. ഉപകരണങ്ങളുടെ വികാസത്തിലൂടെ കേരളത്തിൽ മീൻപിടുത്തം ഏറെ പ്രചാരമുള്ള തൊഴിൽമേഖലയായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

കാർഷികോപകരണങ്ങൾ

മുൻകാലമാതൃകകളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി നിരവധി ഉപകരണങ്ങൾ കൃഷിയുടെ ആരംഭത്തോടെ രൂപപ്പെട്ടു. കൃഷിയിടത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ കായികാദ്ധ്വാനത്തെ ലഘൂകരിക്കാൻ ഒരുപരിധിവരെ ഉപകരണങ്ങൾ കാരണമായി. വയലിൽ മണ്ണ് ഉഴുതുമറിയ്ക്കുന്നതിനും, കട്ടയുടയ്ക്കുന്നതിനും, നിരത്തുന്നതിനും, വെള്ളം തേവുന്നതിനും, വിളവ് കൊയ്തെടുക്കുന്നതിനും വിത്തുകൾ സൂക്ഷിക്കാനുമെല്ലാമായി നിരവധി ഉപകരണങ്ങൾ പില്ക്കാലത്ത് രൂപപ്പെട്ടു.

തുടി

കളത്തേക്ക് കുട്ട

മണ്ണിളക്കൽ

കൃഷിയിടത്തിൽ പ്രാഥമികമായി ചെയ്യേണ്ടത് മണ്ണൊരുക്കലാണ്. മണ്ണ് ഇളക്കുന്നതിനുള്ള മൂർച്ചയേറിയ അഗ്രത്തോടു കൂടിയ

കലപ്പയും കരിയുമാണ് പ്രധാന ഉപകരണം. കാഞ്ഞിരം, പ്ലാവ്, മാവ് എന്നിവയാണ് കലപ്പ നിർമ്മിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇത് നുകവുമായും ബന്ധിച്ചിരിക്കും. കലപ്പയുടെ പിടിഭാഗം 'കരു' എന്നും മണ്ണ് ഇളക്കുന്ന മൂർച്ചയേറിയ അറ്റം 'കൊഴു' എന്നും അറിയപ്പെടുന്നു. കേരളത്തിൽ ഓരോ പ്രദേശത്തിനും അവയുടെ മൺതരത്തിന് അനുസരിച്ച് വ്യത്യസ്ത ജാതി കലപ്പകളുണ്ടായിരുന്നു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. കണ്ണൂർ, കാസർഗോഡ് ജില്ലകളിൽ ഒന്നാംകൃഷിക്കും രണ്ടാംകൃഷിക്കും വിഭിന്നമായ കലപ്പകളായിരുന്നു. ആദ്യത്തേത് വീതി കൂടിയും രണ്ടാമത്തേത് വീതി കുറഞ്ഞും ഇരിക്കും. ആദ്യത്തേതിനെ 'ഞേങ്ങോൽ' എന്നും രണ്ടാമത്തേതിനെ 'പുഞ്ചക്കുറുവാൾ' എന്നും വിളിക്കും. കാഞ്ഞിരം, തേക്ക്, പ്ലാവ്, ചെമ്പകം, വാക എന്നിങ്ങനെയുള്ള മരങ്ങളാണ് കലപ്പയുണ്ടാക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്.

പുഞ്ചക്കും മുണ്ടകനും നിലമൊരുക്കാൻ വലുപ്പം കുറഞ്ഞ ഒരിനം കലപ്പ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഇതിന് 'ചേറുകരി' എന്നാണ് പേര്. വയനാട്ടിലും തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ചില ഭാഗത്തും പൂട്ടുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പ്രത്യേകതരം കലപ്പയ്ക്ക് 'ഞേഞ്ഞിൽ' എന്നാണ് പേര്. പറമ്പിലും വയലിലും ഉഴവിന് ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. വയലിൽ കന്നുകളെ പൂട്ടുമ്പോൾ ഉഴവുകാരന് ചവുട്ടിനില്ക്കാൻ മുട്ടി (ചെരുപ്പ്), വയൽ നിരപ്പാക്കാൻ വള്ളിച്ചെരുപ്പ് എന്നിവ ഉപയോഗിച്ചു. കന്നുകളെ തെളിക്കാൻ ഉറപ്പുള്ളതും എളുപ്പം ഒടിഞ്ഞു പോകാത്തതുമായ കാഞ്ഞിരത്തിന്റെ വടിയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. കാളകളുടെ കഴുത്തിൽ ബന്ധിക്കുന്ന മരംകൊണ്ടുള്ള നിർമ്മിതിയാണ് നുകം. തേക്ക്, ഉപ്പൂത്തി എന്നിവയാണ് നുകം നിർമ്മിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നത്.

നിരത്തുപകരണങ്ങൾ

വിത്ത് വിതക്കുന്നതിനുമുമ്പ് വയലിലെ കട്ടകളുടച്ച് നിരപ്പാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള ഉപകരണമാണ് മുട്ടി. ഇതിന് കട്ടമരം/ചവിട്ടി എന്നെല്ലാം പേരുണ്ട്. നുകത്തിൽ ബന്ധിക്കാവുന്ന വിധത്തിലാണ് ഇതിന്റെ പ്രയോഗം. പൂട്ടുകാരൻ ഇതിനുമുകളിൽ കയറി നില്ക്കുകയോ കനമുള്ള കല്ല് വെക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. മരം കൊണ്ടുള്ള പലകയിൽ കരിക്കോൽ ബന്ധിച്ചാണ് മുട്ടിയുണ്ടാക്കുന്നത്. കേരളത്തിലെ വിവിധജില്ലകളിൽ വിവിധപേരുകളിലാണ് ഇതറിയപ്പെടുന്നത്. തിരുവനന്തപുരം, കൊല്ലം ജില്ലകളിൽ മരം, പത്തനംതിട്ടയിൽ അടിമരം, ആലപ്പുഴയിൽ പലക, കോട്ടയം, എറണാകുളം, തൃശ്ശൂർ ജില്ലകളിൽ ഞവിരി, പാലക്കാട് ഈർച്ച, കോലുമരം, നിരത്തുമരം, മുഴച്ചി, മലപ്പുറത്ത് ഈർച്ചമരം, എന്നിങ്ങനെ വ്യത്യസ്ത പേരുകളോടെ ചെറിയ രൂപവ്യത്യാസത്തിൽ നിരത്തുപകരണങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നു. കട്ടയുടക്കുന്നതിന്, കൈകൊണ്ട് ഉപയോഗിക്കാവുന്ന, മുട്ടിയുടെ ചെറുരൂപമാണ് കട്ടതല്ലി. മുട്ടികൊണ്ട് ഉടയാത്ത കട്ടകൾ പെണ്ണുങ്ങൾ കട്ടതല്ലികൊണ്ട് ഉടയ്ക്കും. പ്ലാവ്, മാവ്, കാഞ്ഞിരം എന്നീ മരങ്ങൾകൊണ്ട് മുട്ടിയുണ്ടാക്കുന്നു. കോലിന് അധികവും മുളയാണ് എടുക്കുക. മുട്ടിയേക്കാൾ നീളംകൂടിയ മരപ്പലകകൊണ്ട് നിർമ്മിച്ച ഉപകരണമാണ് ചങ്ങലമരം. രണ്ട് ഇരുമ്പുകൊളുത്തുകൾ ഇതിലുണ്ടാവും. ഇതിൽ 'വെള്ളക്കോൽ' എന്ന ഉപകരണം കോർത്ത് നുകവുമായി ബന്ധിച്ച് പൂട്ടുന്നു. ഇതിന്റെ ചെറിയ രൂപത്തെ ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ കോലോരം എന്നും പറയുന്നു. ചങ്ങലമരത്തേക്കാൾ അല്പം വലുപ്പംകുറഞ്ഞ ഉപകരണമാണ് കോൽമരം. കാഞ്ഞിരത്തിന്റെ കോലോ ചൂരലോ ഉപയോഗിച്ചാണ് ഇത് നുകത്തിൽ ബന്ധിക്കുന്നത്. ഇതിന് ഞൗരി എന്നും പേരുണ്ട്. നിലം നിരത്താനായി സ്ത്രീകൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഉപകരണമാണ് കട്ടാടി. മുളക്കഷ്ണത്തിൻമേൽ വടി ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഉപകരണമാണിത്. വിത്ത് വിതച്ച് ഒരുചാൽ പൂട്ടിക്കഴിഞ്ഞശേഷം സ്ത്രീകൾ കട്ടാടികൊണ്ട് കണ്ടം നിരപ്പാക്കുന്ന രീതി ഉണ്ടായിരുന്നു. മണ്ണിളക്കിയശേഷം വയൽ നിരപ്പാക്കാനായി താവ എന്ന ഉപകരണവും നിലനിന്നിരുന്നു. മരം വീതിയിൽ

ചെത്തിമിനുക്കിയാണ് ഇതുണ്ടാക്കുന്നത്. ഉഴുന്ന്, മുതിര, എള്ള്, ചാമ എന്നിവ വിതച്ച ശേഷം നിലം നിരപ്പാക്കാൻ എപ്പ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. വാഴപ്പിണ്ടിയോടുകൂടി ഇല്ലികമുകൾ ചേർത്ത് കെട്ടിയശേഷം ഇതിൽ കയറുകെട്ടി വലിക്കുകയായിരുന്നു ചെയ്തിരുന്നത്. ഇത്തരത്തിൽ ഇല്ലിമുള്ള് ഇല്ലാതെ വാഴപ്പിണ്ടിമാത്രം രണ്ടുഭാഗത്തും കയറുകെട്ടി വലിക്കുന്നതിനെ പടല് എന്നായിരുന്നു പറഞ്ഞിരുന്നത്.

ജലസേചനോപാധികൾ

തേക്കുകുട്ട, തേവുകുട്ട, ഏറവട്ടി എന്നെല്ലാം പേരുകളുള്ള കയറുകുട്ട ആഴം കുറഞ്ഞ കുളത്തിൽ നിന്നോ, ചാലിൽ നിന്നോ വെള്ളം തേവാനാണ് ഉപയോഗിച്ചത്. മുകളിലെ തുറന്ന വായ്ഭാഗത്തും കൂർത്ത അടിഭാഗത്തും കരിമ്പനയുടെ പട്ട ചീന്തിയുണ്ടാക്കിയ കയറുകൊണ്ട് പിടി ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ കയറിൽപ്പിടിച്ച് രണ്ടുപേർ ചേർന്നാണ് കയറുകൊട്ട തേവുന്നത്. കായൽനിലങ്ങളിലും ആഴം കൂടിയ പാടങ്ങളിലും വെള്ളം വറ്റിക്കുന്നതിനും, താഴ്ന്നയിടത്തെ ജലാശയങ്ങളിൽനിന്നും ഉയർന്ന കൃഷിയിടങ്ങളിലേക്ക് വെള്ളം എത്തിക്കുന്നതിനുമാണ് ചക്രം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. തേക്ക്, ആഞ്ഞിലി തുടങ്ങിയ മരം കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന ദളങ്ങളോടു കൂടിയ വൃത്താകൃതിയിലുള്ള ഉപകരണമാണ് ചക്രം. നാല് ദളം മുതൽ ഇരുപത്തിയഞ്ചു ദളം വരെയുള്ള ചക്രങ്ങളുണ്ട്. കുട്ടനാടൻ മേഖലയിലാണ് ജലചക്രങ്ങൾ ധാരാളമായി ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നത്. ഒരു ചക്രംകൊണ്ട് രണ്ടടിയിലേറെ ഉയരത്തിലേക്ക് വെള്ളം കയറ്റാൻ സാധിക്കില്ല. കൃഷിയിടത്തിന്റെ ഉയരം കൂടുന്നതിനനുസരിച്ച് ഒന്നിൽ കൂടുതൽ ചക്രങ്ങൾ ആവശ്യമായി വരുന്നു.

ആഴംകുറഞ്ഞ തോടുകളിൽ നിന്നോ, ചാലുകളിൽ നിന്നോ കണ്ടങ്ങളിലേക്ക് വെള്ളം മുക്കി ഒഴിക്കുന്ന ഉപകരണമാണ് വേത്ത്. മരംകൊണ്ട് നിർമ്മിച്ച പാത്തിപോലുള്ള ഉപകരണമാണ് ഇത്. ഇതിന് മുൻവശത്ത് വക്കുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. പിന്നിൽ നീളമുള്ള വാലുണ്ടായിരിക്കും. പിടിയുടെ അറ്റത്ത് പാത്തിയോട് ചേർന്നാണ് കയർ കെട്ടിയുറപ്പിക്കുന്നത്. ഒരു വേത്തിൽ ഇരുപത്തിയഞ്ച് ലിറ്റർ വെള്ളമെങ്കിലും കൊള്ളും. തൃശ്ശൂർ ജില്ലയിൽ ഇത് വേത്ത് എന്നും, പാലക്കാട് ജില്ലയിൽ തുടിപ്പ് എന്നും, മലബാറിൽ ഊവണി എന്നും ഇതറിയപ്പെടുന്നു.

വേനല്ക്കാലത്ത് കൃഷിയിടം നനയ്ക്കുന്നതിനായി കാളത്തേക്ക് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. കാളയേയോ പോത്തിനേയോ ഉപയോഗിച്ചാണ് വെള്ളം തേവുന്നത്. ഒരു വലിയ ലോഹപ്പാത്രമാണ് തേക്കുകുട്ട. കാൽക്കുട്ട, അരക്കുട്ട, മുക്കാൽകുട്ട എന്നിങ്ങനെ ഇത് പല വലുപ്പത്തിലുണ്ട്. ഇതിന്റെ അടിവശത്തുള്ള ചെറിയ കുഴലിൽ തുകലുകൊണ്ടുള്ള തുമ്പി ഘടിപ്പിക്കും. ഏകദേശം നാലടി നീളമുള്ള തുകലിന്റെ കുഴലാണ് തുമ്പി. തേക്കുകുട്ടയിലെ വെള്ളം തുമ്പി വഴിയാണ് പുറത്തേക്ക് പോകുക. തേക്കുകുട്ടയുടെ മുകളിലെ കൊളുത്തിലും തുമ്പിയുടെ അറ്റത്തും ഓരോ കയർ കെട്ടി അതിന്റെ മറ്റേ അറ്റം നുകത്തിൽ ബന്ധിക്കുന്നു. വെള്ളം നിറഞ്ഞ തൊട്ടി (തേക്കുകുട്ട) കാള വലിച്ചുയർത്തുമ്പോൾ തുകൽക്കുഴലിന്റെ തുറന്നഭാഗവും തൊട്ടിയും ഒരേനിലയിൽ ആയിരിക്കത്തക്കവണ്ണമായിരിക്കും കയറുകളുടെ

ചക്രം

വേത്ത് (തുടിപ്പ്, ഊവണി)

നീളം ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുക. കിണറ്റിൽനിന്നും വെള്ളം കോരുന്നതിന്റെ മറ്റൊരു മാതൃക തന്നെയാണ് കാളത്തേക്ക്.

നാലായിരം വർഷത്തോളം പഴക്കമുള്ള ജലസേചനോപകരണമാണ് തുലാൻ തുലാവ്, ഏത്തം എന്നെല്ലാം പേരുകളുള്ള തുലാൻ. കേരളത്തിൽ ഇന്നും പ്രചാരത്തിലുള്ള ഏത്തംവെച്ചുതേവൽ ദ്രാവിഡരിൽനിന്ന് ലഭിച്ചതാവാമെന്ന് കരുതുന്നു. ഈജിപ്തിൽനിന്ന് സിന്ധുതാഴ്വരയിലേക്കും അവിടെനിന്ന് കേരളത്തിലേക്കും വന്നതാകണം ഈ സാങ്കേതികവിദ്യ. മരം കൊണ്ടോ മുള കൊണ്ടോ ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഏത്തക്കാലുകളിലാണ് തുലാൻ ഉറപ്പിക്കുക. ലോഹത്തിലോ മരത്തിലോ ഉണ്ടാക്കിയ വെള്ളം കോരുന്ന പാത്രമാണ് തുലാക്കുട്ട. തുലാനിൽ ഏത്തക്കുട്ട കെട്ടിയതിന്റെ എതിർവശത്തായി ഉഴിഞ്ഞാൽ (കൂട്) കെട്ടിയുറപ്പിക്കുന്നു. കല്ല്, ചെളി എന്നിവയാണ് ഉഴിഞ്ഞാൽ നിർമ്മിക്കാനായി ഉപയോഗിക്കുന്നത്. പാടങ്ങളിലുപയോഗിക്കുന്ന ചെറിയ തുലാന് കൂരിത്തുലാൻ എന്നുപറയുന്നു. കേരളത്തിൽ അച്ചൻകോവിലാറിന്റെ തീരത്ത് നിലവിലിരുന്ന ജലസേചനവിദ്യയാണ് തോണി. ഏതാണ്ട് ഒരാൾക്ക് മാത്രം വെള്ളമുള്ള ആഴം കുറഞ്ഞ ജലാശയത്തിൽനിന്നും വെള്ളം മുക്കിയൊഴിക്കാനാണ് തോണി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്.

വിളവെടുപ്പും മെതിയും

കൊയ്ത്തും മെതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടും വിവിധ ഉപകരണങ്ങൾ വികസിച്ചുവന്നിരുന്നു. അവ താഴെപ്പറയുന്നു. ലോകത്താകമാനം നെൽക്കൃഷിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഉപകരണമാണ് അരിവാൾ. കൊയ്ത്തുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രധാനപ്പെട്ട ഉപകരണവും ഇതുതന്നെ. മെതികഴിഞ്ഞ് വിത്തുകൾ ശേഖരിച്ച ശേഷമുള്ള വൈക്കോൽ നിത്തിയിട്ട് ഉണക്കുന്നതിനായി ക്ലാത്തോട്ട എന്ന ഉപകരണം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ആറടിയോളം വരുന്ന മുളവടിയുടെ അറ്റത്ത് വളഞ്ഞ കമ്പി ഘടിപ്പിച്ചതാണ് ക്ലാത്തോട്ട. വിത്ത് ചിക്കി ഉണക്കുന്നതിനായുള്ള ഉപകരണമാണ് വിത്തേറ്റി. ആളുകൾക്ക് നിലത്തേക്ക് കുനിയാതെ നിവർന്ന് നിന്നുതന്നെ വിത്ത് നിരത്താൻ പാകത്തിൽ നീണ്ട പിടിയോടു കൂടിയതാണ് വിത്തേറ്റി. ഭൂവുടമകളുടെ വീടുകളിലെല്ലാം മുൻകാലങ്ങളിൽ വിത്തേറ്റി കാണാമായിരുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ വയലുകളുടെ ചരിത്രാന്വേഷണത്തിൽനിന്നും ഇനിയും കണ്ടെത്താനാകും.

വിത്തുസംരക്ഷണം

വിളവെടുപ്പിന്റെ ഭാഗമായി കൊയ്തെടുക്കുന്നവ പൂർണമായും അന്നത്തിനായി ഉപയോഗിക്കാതെ ആവശ്യമായ അളവിൽ സംരക്ഷിക്കുകയെന്നത് ആരംഭഘട്ടം മുതൽ തുടർന്നുപോന്ന രീതിയാണ്. വൈക്കോൽ ഉപയോഗിച്ച് ഗോളാകൃതിയിൽ കെട്ടിപ്പൊതിഞ്ഞുവെച്ചാണ് മുൻകാലങ്ങളിൽ വിത്തു സൂക്ഷിച്ചിരുന്നത്. ചുരുണ, പൊതി എന്നെല്ലാം ഇതറിയപ്പെട്ടു. നാലു പറ വിത്തുവരെ ഇങ്ങനെ സൂക്ഷിക്കാം. നെൽവിത്തിനൊപ്പം ചാരവും കൂട്ടിക്കലർത്തി എടുത്തുവെച്ചാൽ കേടാകില്ലെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. പറയവിഭാഗക്കാർ മുള കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന വല്ലവട്ടിയാണ് കുരുമ. തെങ്ങോലകൊണ്ട് മെടഞ്ഞ കുട്ടയിൽ കൂവളത്തിന്റെ ഇലവെച്ച് അതിൽ നെല്ല സൂക്ഷിക്കുന്ന രീതിയുമുണ്ട്. പ്രാണിശല്യം കുറയാൻ കൂവളത്തിന്റെ ഇല ഉത്തമമാണത്രേ. നെല്ല് സൂക്ഷിക്കാനായി കളിമണ്ണുകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിച്ചുട്ടെടുക്കുന്ന പാത്രങ്ങളും നിലനിന്നിരുന്നു. ഇത്തരം ചെറിയ പാത്രമാണ് പൂവ്. ഇതിനേക്കാൾ വലിപ്പം കൂടിയ മൂന്നടി മുതൽ അഞ്ചടി വരെ ഉയരമുള്ള കളിമൺ പാത്രമാണ് മണ്ടലി. മൂന്ന് മുതൽ അഞ്ചടി വരെ ഉയരമുള്ളതും മണ്ടലിയേക്കാൾ വണ്ണം കൂടിയതുമായ കുണ്ടലികളും നെല്ല സൂക്ഷിക്കാനായി ഉപയോഗത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഇവ കൂടാതെ ചാറ (കുതിര്), കൊമ്മെ, വല്ലം, ഈറ്റ കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന കുംഭം, ചിറ്റാരി, മാവിലർക്കിടയിൽ

പ്രചാരത്തിലിരുന്ന കൊമ്മാരി, ഉറി എന്നിങ്ങനെയുള്ള സംവിധാനങ്ങളും വിത്തുസംരക്ഷണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നിലനിന്നിരുന്നു.

ഉപസംഹാരം

ആവശ്യങ്ങൾക്കിണങ്ങുംവിധം ഭൗതികസംസ്കാരത്തെ പാകപ്പെടുത്താനുള്ള മനുഷ്യന്റെ കഴിവ് ഇതരജീവജാലങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിവൈഭവത്തിൽനിന്നും വിഭിന്നമാണ്. ഈയൊരു കർമ്മശേഷിയാണ് മനുഷ്യന്റെ അതിജീവനങ്ങൾ സാധ്യമാക്കിയത്. കേരളത്തിന്റെ അന്നചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ പ്രാചീനകാലം മുതൽ വിവിധങ്ങളായ ഉപകരണങ്ങളാൽ സമ്പന്നമാണ് നമ്മുടെ ജീവിതപരിസരമെന്നുകാണാം. വിഭവസമ്പാദനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിവിധ അദ്ധ്വാനങ്ങളിൽ സഹായോപകരണങ്ങളായി ഏറെക്കുറെ മെച്ചപ്പെട്ട വിദ്യകൾതന്നെ മലയാളക്കരയിൽ രൂപപ്പെട്ടിരുന്നു. കാട്ടിൽ വേട്ടയാടി ജീവിച്ച മനുഷ്യൻ പില്ക്കാലത്ത് ഉല്പാദനത്തിലൂടെ സ്ഥിരവാസം ആരംഭിച്ചെങ്കിലും പെറുക്കലിന്റെ വിവിധ വശങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ഉപകരണങ്ങളിലൂടെ തുടരുന്നുവെന്ന് കാണാം. നീണ്ടകാലത്തെ അന്വേഷണങ്ങളിലൂടെയാണ് മനുഷ്യൻ ശിലോപകരണങ്ങളിൽനിന്നും ലോഹങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേർന്നത്. ഉറപ്പേറിയ ആയുധങ്ങൾ അദ്ധ്വാനപ്രക്രിയയുടെ ലഘൂകരണത്തിന് അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. ഇരുമ്പിൽ തീർത്ത ആയുധങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തോടെ കൃഷിയും പെറുക്കലും ഒരുപോലെ വികസിച്ചു. ഉപകരണസംസ്കാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നിരവധി തൊഴിൽക്കൂട്ടായ്മകളും കേരളത്തിൽ രൂപംകൊണ്ടു. ഉപകരണനിർമ്മിതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് തൊഴിലടിസ്ഥാനത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ജനസമൂഹമാണ് പില്ക്കാലത്ത് ജാതികളായി വേർതിരിക്കപ്പെട്ടത്. കേവലമായ മരക്കലപ്പയിൽനിന്നും മരവും ഇരുമ്പും ചേർന്ന കലപ്പയിലേക്കുള്ള പരിണാമം പോലും ഈയൊരു വികാസത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്.

ഉപകരണങ്ങളെ പെറുക്കൽ കൃഷി എന്നിങ്ങനെ വേർതിരിച്ച് പരിശോധിക്കുമ്പോൾ കൃഷിയുടെ ആരംഭത്തോടെ അവസാനിക്കുന്നതല്ല പെറുക്കലിന്റെ ചരിത്രമെന്ന് തിരിച്ചറിയാനാവുന്നുണ്ട്. ജലമേഖലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് രൂപപ്പെട്ട നിരവധി ഉപകരണങ്ങളിലൂടെ കൃഷിയേക്കാൾ സജീവമായി പെറുക്കൽ കേരളീയർക്കിടയിൽ നിലനില്ക്കുന്നുവെന്ന് കാണാം. വർത്തമാനകാലത്തേക്കെത്തുമ്പോൾ കാർഷികവിഭവങ്ങളുടെ ഉല്പാദനം വളരെ കുറഞ്ഞയളവിലും ഇറക്കുമതി ഏറിയുമാണെന്ന് കാണാം. എന്നാൽ മീനുൾപ്പെടെയുള്ള വിഭവങ്ങൾ ഇന്നും വലിയതോതിൽത്തന്നെ നിശ്ചിത ഉപകരണങ്ങളുപയോഗിച്ച് ശേഖരിച്ച് കയറ്റുമതി ചെയ്യാൻ കേരളം പര്യാപ്തവുമാണ്. ഇത്തരത്തിൽ പ്രാചീനമായ ജീവിതചുറ്റുപാടുകളിൽനിന്നും വർത്തമാനകാല സാഹചര്യങ്ങളിലേക്കുള്ള മാറ്റങ്ങളിൽ വിവിധങ്ങളായ ഉപകരണങ്ങളുടെ സ്ഥാനം തിരിച്ചറിയാവുന്നതാണ്.

ആധാരഗ്രന്ഥങ്ങൾ:

1. അലക്സയെവ് വി.പി., മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ഉല്പത്തി, പ്രോഗ്രസ് പബ്ലിഷേഴ്സ്, 1986.
2. ഫ്രഡറിക് ഏംഗൽസ്, (വിവ: പി.എൻ ദാമോദരൻപിള്ള), കുടുംബം, സ്വകാര്യസ്വത്ത്, ഭരണകൂടം എന്നിവയുടെ ഉത്ഭവം, ചിന്ത പബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം, 2010.
3. ബെർണൽ ജെ.ഡി. (വിവ: നമ്പൂതിരിപ്പാട് എം.സി.) ശാസ്ത്രം ചരിത്രത്തിൽ വാല്യം I, കെ.എസ്.എസ്.പി., കൊച്ചി, 2000.